

LATO

(Leto)

W KINACH OD 31 SIERPANIA 2018

DYSTRYBUCJA W POLSCE

GF
GUTEK FILM

Al. Wojska Polskiego 41/43, 01-503 Warszawa
tel.: (+4822) 536 92 00, fax: (+4822) 635 20 01
e-mail: gutekfilm@gutekfilm.pl <http://www.gutekfilm.pl>

LATO LETO

Reżyseria

Kirył Serebrennikow

Scenariusz

Michaił Idow

Lili Idowa

Iwan Kapitonow

Kirył Serebrennikow

Zdjęcia

Władysław Opeljants

Muzyka

Ilja Demutskij

Kostiumy

Tatjana Dolmatowskaja

Scenografia

Andriej Ponkratow

W rolach głównych:

Teo Yoo jako Wiktor Coj
Irina Starszenbaum jako Natasza
Roman Bilyk jako Majk Naumenko

Producent

Paweł Burja

Georgy Chumburidze

Michaił Finogenow

Murad Osman

Ilja Stewart

Produkcja

Aamu Filmcompany

ONE TWO Films

Tre Vänner Produktion AB

Elokuvayhtiö Oy Aamu

Rosja / Francja

rok produkcji: 2018

czas trwania: 126 min.

2.39:1 – dźwięk 5.1

Kolor

OPIS FILMU

„Lato” to najnowszy film jednego z najbardziej cenionych rosyjskich reżyserów filmowych i teatralnych, Kiryła Serebrennikowa. Inspirowana prawdziwymi zdarzeniami, pełna pozytywnej energii opowieść o wolności i rewolucji, której ogień rozpała rock.

Lato 1981. Leningrad żyje rockiem ze szmuglowanych z Zachodu płyt Davida Bowiego, Blondie, Lou Reeda, T-Rex czy Sex Pistols. Majk jest gwiazdą undergroundowej sceny muzycznej i królem klubu rockowego, gdzie młodzież ma przykazane słuchać koncertów na siedząco i w ciszy. Poszaleć można jedynie za zamkniętymi drzwiami mieszkania, podczas prywatnych występów. Wiktor dopiero zaczyna, ma za to talent, przyciągając wzrok urodę i pisze świetne teksty. Tych dwóch połączy nie tylko miłość do muzyki, ale i do Nataszy, mądrej i pięknej żony Majka. Losy tego trójkąta stanowią centrum „Lata”: czarno-białego (z nagłymi wybuchami kolorów) filmu o miłosnym i artystycznym rozkwicie. Film Kiryła Sieriebriennikowa zainspirowały autentyczne historie liderów leningradzkich grup: Majka Naumenko (Zoopark) i Wiktora Coja (Kino).

„Lato” miało światową premierę w Konkursie Głównym tegorocznego MFF w Cannes. Reżyser nie mógł jednak w niej uczestniczyć – podczas realizacji filmu został zatrzymany przez rosyjskie władze i wyrokiem sądu podczas festiwalu przebywał w areszcie domowym. Mimo poważnych trudności film został ukończony, ale polityczny i szeroko relacjonowany w mediach proces przeciwko reżyserowi wstrząsnął całym światem.

GŁOSY PRASY

Zastrzyk pozytywnej energii, która chodzi za nami długo po seansie. Niespodziewany projekt od rosyjskiego reżysera, który zaskakuje przede wszystkim lekkością prowadzenia historii.

Film.com.pl

Na poziomie tworzenia postaci Serebrennikow odnosi zatem zwycięstwo – jego bohaterowie są naturalni, bliscy życiu, a jednocześnie zapewniają swoistą ucieczkę od przyziemności dnia codziennego. Rosyjskojęzyczne piosenki także niosą widza, zabierając go w podróż – jednak nie taką „all inclusive”, lecz autostopem z plecakiem, piwem w ręku i paczką papierosów.

Myśliwiec ogląda

Z tej biograficznej kroniki, odtworzonej z udziałem aktorów młodszych od granych przez siebie postaci o całe pokolenie, bije radosna aura.

Gazeta Wyborcza

Z jednej strony czule wspomnienie o rockowej scenie w Leningradzie na początku lat osiemdziesiątych, z drugiej gorączkowy glam rockowy sen.

The Wrap

„Lato” to jeden z tych filmów, który zaprasza nas do świata jednocześnie nowego, jak i znajomego. To jak przebłysk pamięci z życia, które mogło być nasze, gdybyśmy urodzili się w innej dekadzie, albo na innym kontynencie.

Time

PRODUCENT o FILMIE

Ilja Stewart, Hype Film

W czasach, które charakteryzują się brakiem nadziei, obietnic na przyszłość i wszechogarniającym cynizmem „Lato” jest projektem wyjątkowym. Jego celem jest opowiedzenie prostej historii o pierwszej, niewinnej miłości.

Od samego początku, od pierwszej wersji scenariusza Michaiła Idowa, wiadomo było, że „Lato” będzie klasyczną opowieścią o dojrzewaniu. Z tym, że głównym jej bohaterem jest Wiktor Coj, jedna z najważniejszych ikon rocka w Rosji. Symbol zmian w kraju, który tych zmian bardzo potrzebował. Rewolucyjne teksty jego symbolicznych piosenek towarzyszyły zmianom prowadzącym ku demokracji, aż do momentu pierwszych wyborów. Możliwość opowiedzenia prywatnej i romantycznej historii artysty, który stał się sławny tuż przed historycznym przełomem bardzo pobudzała naszą wyobraźnię. Michaił Idow, doświadczony scenarzysta pochodzący z Rosji, ale wychowany na Zachodzie, wyszedł od tego pierwotnego pomysłu i odtworzył wyjątkowy nastrój tamtej epoki.

Kirył Serebrennikow to jedna z najważniejszych postaci nowej generacji rosyjskich reżyserów. Przez ostatnie dziesięć lat ten wizjoner stał się ważnym głosem europejskiego kina. „Lato” to kolejny nasz wspólny projekt po „Uczniu”, który zadebiutował w Cannes w 2016 roku. Pomimo trudnego, ważnego w Rosji tematu poruszanego w „Uczniu”, międzynarodowa krytyka zachwyciła się filmem, czego efektem było wiele nagród i nominacji. Poprzedni film Serebrennikowa został pokazany na ponad 50 festiwalach filmowych i znalazł dystrybutorów w 25 krajach. Jestem przekonana, że ta wyprawa do początków rockowej kultury w Rosji będzie budziła ekscytację i cieszyła się równym powodzeniem.

„Lato” to pierwszy film, przy którym Serebrennikow współpracował z Andriejem Pankratowem, scenografem znanym choćby z „Lewiatana” i „Eleny” Andrieja Zwiagincewa. Razem z operatorem Władysławem Opeljantsem udało im się odtworzyć Leningrad z początku lat osiemdziesiątych na zapierających dech w piersiach czarno-białych zdjęciach, gdzie w sekwencjach muzycznych eksploduje kolor.

„Lato” to wyjątkowa opowieść o starciu dwóch muzycznych światów, dwóch odmiennych uniwersów i o tym jak świat Wschodu przeplatał się ze światem Zachodu. To przejmujący filmowy esej, który z łatwością przemówi do wyobraźni widzów.

23 maja ubiegłego roku do mieszkania i biura Serebrennikowa weszła uzbrojona w nakaz rewizji policja. Zarekwirowane zostały telefony, dokumenty, komputery, w tym komputer zawierający scenariusz i wszystkie pliki związane z „Latem”. To zdarzenie tylko umocniło

determinację reżysera, by skończyć prace nad filmem. Pomogła w tym rosyjska i międzynarodowa społeczność twórców, ze szczególnym uwzględnieniem francuskich aktorów i reżyserów.

REŻYSER o FILMIE

Kirył Serebrennikow napisał ten list intencyjny w 2017, zanim rozpoczęły się zdjęcia do „Lato”. Z powodu aresztu domowego, w którym znajduje się od maja 2017 roku nie mógł napisać nic więcej.

„Lato” to rock’n’rollowa historia dziejąca się w latach osiemdziesiątych w Leningradzie. To opowieść o miłosnym trójkącie całkowicie odmiennych indywidualności, której tłem jest Związek Radziecki, środowisko wręcz wrogie muzyce rockowej i Zachodniej kulturze, a jednak pojawiła się tu wtedy nowa fala rosyjskiego rocka.

Nasza historia skupia się na wierze niezbędnej, by przezwyciężyć ten społeczny kontekst i na bohaterach, których beztraska postawa stoi w kontrze do opresji. Ale przede wszystkim to historia o prostej i niezmiennej miłości, oda do tych wszystkich przysłych gwiazd rocka, ich sposobu życia. To ostatnie lato przed Pierestrojką, przed transformacją starego porządku.

To właśnie te elementy zwróciły moją uwagę na ten projekt. Jego niewinność i szczerść. Moje pokolenie wciąż dobrze pamięta energię towarzyszącą Pierestrojce. Ale nie wiedzieliśmy nic o pokoleniu, które nas poprzedzało, o jego naturalnym talencie do buntu, jego wewnętrznym ogniu. Nadejście Pierestrojki wymazało to pokolenie z historii, zrobiło z nich sprzątaczy i nocnych stróży, a wkrótce nic po nich nie pozostanie.

Ale „Lato” dzieje się na początku lat osiemdziesiątych. I jest we wspaniałej czerni i bieli, bo to jedyny sposób, by przedstawić tę pokoleniową historię, jako że kolor pojawił się w zbiorowej świadomości Rosjan dużo później. To brutalna i alternatywna epoka, w której bohaterowie – Majk Naumenko i Wiktor Coj (o którym radziecka prasa po jego tragicznej śmierci pisała „ostatni bohater rocka”) – cieszą się jeszcze pełnią życia. W „Lecie” są nieskażeni, niewinni. Pożyczyliśmy wehikuł czasu, który zatrzymuje się w wybranym momencie tylko na krótką chwilę. I w niej nasi bohaterowie robią to, co kochają najbardziej. Tworzą muzykę. Zawieszeni w czasie i przestrzeni.

Muszę zignorować trzeci akt prawdziwego życia naszych postaci, to jak wszystko się kończy. Moim celem jest stworzenie filmu o ludziach, którzy są szczęśliwi, którzy cieszą się całkowitą twórczą wolnością pomimo panującej opresji. Tworzyli muzykę i nie wyobrażali sobie innych form kreacji. Wszystko inne byłoby sprzeczne z ich naturą.

Łatwo mi się z nimi identyfikować, zrozumieć ich motywy, przeszkody jakie napotykali. Tu, w Centrum Gogola, którego jestem kierownikiem, ich metody nie są nam obce. Pomimo mocno rozpolitykowanych czasów tworzymy teatr nowoczesny, antyestablishmentowy, który można postrzegać jako społeczny ruch. I to ruch, który jest żywy. Chcemy tchnąć życie w kulturę, która jest nie do przyjęcia przez tych u władzy, nie mieści się kulturalnych doktrynach rządu. Leningrad w 1983 roku to też nie było miejsce i czas dla rocka w ZSRR.

Robię ten film dla i o pokoleniu, które postrzega wolność jako osobisty wybór, jedyny możliwy. Moim celem jest uchwycenie i podkreślenie prawdziwej wartości takiej wolności.

MUZYKA w FILMIE

„Lato”, opowieść o rocku, miłości i przyjaźni, rozgrywa się w Leningradzie w czasie, gdy zaczyna rozwijać się zainspirowana Zachodnimi gwiazdami rocka, jak Led Zeppelin, czy

David Bowie, podziemna scena muzyczna. Film zabiera widza do tej niezwykłej epoki i śledzi dojrzewanie oraz drogę do sławy młodych wokalistów: Wiktora Coja, który okazał się pionierem rosyjskiego rocka i Majka Naumienko, założyciela grupy Zoopark.

Wiktor Coj był wokalistą i autorem piosenek, współzałożycielem grupy Kino, jednego z najpopularniejszych i najbardziej wpływowych zespołów w historii rosyjskiej muzyki. Uważa się go za jednego z pionierów rosyjskiego rocka i uważa się, że to on spopularyzował ten gatunek w Związku Radzieckim.

Urodził się i wychowywał w Leningradzie, zaczął pisać piosenki jako nastolatek. W ciągu swojej kariery Coj miał udział w powstaniu niezliczonej ilości utworów, nagrał dziesięć płyt. Po tym jak zespół Kino wystąpił w radzieckim filmie „Assa” z 1987 roku jego popularność wystrzeliła do niespotykanych wcześniej poziomów. Zaczęło się mówić o „Kinomanii”, a na jej fali Coj otrzymał główną rolę w nowofalowym filmie „Igła” z 1988 roku.

W 1990 roku, po prestiżowym koncercie na Stadionie Łużniki, Coj wspólnie z Jurijem Kasparjanem, członkiem zespołu, przeniósł się na krótki czas na Łotwę, by tam pracować nad nowym albumem. Dwa miesiące później Coj zginął w wypadku.

Jego śmierć była szokiem dla wielu fanów, niektórzy popełniali nawet samobójstwa z jej powodu. 17 sierpnia 1990 roku „Komsomolskaja Prawda”, jedna z najważniejszych gazet w Związku Radzieckim, opublikowała następujący tekst:

„Dla młodych obywateli naszego kraju Coj znaczy więcej niż jakikolwiek polityk, osobistość, czy pisarz. Jest tak ponieważ Coj nigdy nie kłamał i nie interesowały go pieniądze. Był i pozostał sobą. Nie sposób mu nie wierzyć... Coj był jedynym rockmanem, który był taki sam na scenie i w prawdziwym życiu, żył tak jak śpiewał... Coj to ostatni bohater rocka”.

Majk Naumenko był rockowym i bluesowym muzykiem, wokalistą i autorem piosenek, liderem zespołu Zoopark.

Urodził się w Leningradzie. W 1955 roku był członkiem rockowej grupy Akwarium. W 1981 roku założył Zoopark, który stał się jednym z najważniejszych rockowo-bluesowych zespołów z ZSRR. Naumenko uważany jest za jednego z najważniejszych autorów tekstów rosyjskiego rocka, jego silną inspiracją była twórczość Boba Dylana. Niektóre z piosenek Naumenko są mniej lub bardziej przeróbkami oryginalnych angielskich utworów (w Związku Radzieckim nikt specjalnie nie przejmował się prawami autorskimi). Pomimo tego Naumenko miał

olbrzymi wpływ na muzyczną scenę w ZSRR, adaptując Zachodnie tradycje muzyczne na kulturę rosyjską i miejską rzeczywistość ówczesnego Leningradu.

Pod koniec lat osiemdziesiątych, z powodu nadużywania alkoholu, Majk zaczyna mieć poważne problemy zdrowotne. W 1991 roku umiera w domu, mówi się że przyczyną był wylew, ale tak naprawdę powody jego śmierci nie zostały wyjaśnione. Miał 36 lat.

Roman Bilyk, grający w filmie Majka, jest założycielem pop rockowego zespołu Zveri. Grupa dziewięciokrotnie otrzymywała rosyjską nagrodę MuzTV dla najlepszego zespołu rockowego i jest jednym z najczęściej koncertujących składów w kraju. Roman i jego zespół nie tylko wystąpili w filmie, ale też nagrali utwory na jego ścieżkę dźwiękową. Sam Roman wspólnie z Germanem Osipowem zostali muzycznymi producentami „Lata”. Oto co powiedzieli o tym wyzwaniu:

W filmie pojawiają się oryginalne piosenki Zoopark i Wiktora Coja. Musieliśmy zagrać je wiernie, zwracając uwagę na to, jak brzmiały w latach osiemdziesiątych, w jakich warunkach żyli muzycy, jakich instrumentów używali i jak się nimi posługiwali. To dlatego w niektórych momentach musieliśmy zagrać je gorzej niż mogliśmy, ale chcieliśmy oddać ducha epoki.

German Osipow: Jednym z naszych zadań było sprawienie, by dźwięk rosyjskich zespołów współgrał z dźwiękiem zagranicznych wykonawców, którzy ich zainspirowali. Połączyliśmy w tym celu istniejące już utwory pojawiające się w filmie z naszymi nagraniami, które powstały na potrzeby produkcji i włożyliśmy wiele wysiłku w to, by współgrały ze sobą. Myślę, że udało nam się osiągnąć ten cel.

Roman Bilyk: By uzyskać „stare brzmienie” szukaliśmy starych instrumentów, odnawialiśmy je, dostrajaliśmy. Nie uzyskalibyśmy takiego efektu używając współczesnego sprzętu. Doświadczaliśmy też czegoś, co nazwałem „syndromem demo nagrań”. Nagrałem kilka utworów w wersjach demo, by pokazać reżyserowi, jak brzmiały one w czasach, o których opowiada film. Tak zżyliśmy się z tymi próbnymi wersjami, że po nagraniu finalnych wersji tych piosenek, myśleliśmy że nie są tak dobre jak ten surowy materiał. Podkreściliśmy więc brzmienie tych nagrań demo i użyliśmy ich w filmie.

SYLWETKA REŻYSERA

Kirył Serebrennikow urodził się w 1969 roku w Rostowie nad Donem. Jest reżyserem teatralnym, telewizyjnym i filmowym. Od 2012 piastuje funkcję kierownika artystycznego Centrum Gogola.

Swoją pierwszą sztukę teatralną wystawił, gdy jeszcze był studentem. W 1992 roku obronił dyplom z fizyki na uniwersytecie w Rostowie (dziś Południowy Uniwersytet Federalny). W 2008 roku stworzył eksperymentalne zajęcia aktorsko-reżyserskie w szkole teatralnej w Moskwie, które z czasem przekształciły się w grupę „Siódme studio” a w końcu w Centrum Gogola.

W latach 2011-2014 Serebrennikow był dyrektorem artystycznym projektu Platforma w Winzawodzie, Centrum Sztuki Współczesnej w Moskwie.

W 2015 Centrum Gogola wystawiło podczas festiwalu teatralnego w Awinionie jego sztukę „Idioci” zainspirowaną głośnym filmem Larsa von Triera. Rok później Sieriebriennikow wrócił z zespołem do Awinionu, by zaprezentować „Martwe dusze” oparte na niedokończonej powieści Mikołajaja Gogola. Był pierwszym rosyjskim reżyserem, który został zaproszony na słynny teatralny festiwal dwa razy z rzędu.

W 2016 roku „Uczeń” zadebiutował w sekcji Un Certain Regard na festiwalu w Cannes i otrzymał tam nagrodę im. Francoisa Chalaisa.

„Lato” to jego pierwszy pełnometrażowy film zaprezentowany w konkursie głównym canneńskiego festiwalu. 23 sierpnia 2017 roku, pod koniec zdjęć do „Lata”, Serebrennikow został aresztowany. Zmontował film będąc w areszcie domowym w Moskwie.

18 kwietnia 2018, podczas ostatniego przesłuchania w sądzie, reżyser wyraził głęboką wdzięczność dla festiwalu w Cannes i ekipy pracującej nad „Latem”.

Wybrana filmografia:

- 2004 - Doktor Ragin / Ragin
- 2006 - Grając ofiarę / Izobrazaja zhertwu
- 2008 - Dzień w Juriewie / Jurew dien
- 2012 - Zdrada / Izmena
- 2016 - Uczeń / (M)uczennik
- 2018 - Lato / Leto